

Full diocesà

8 de juliol del 2018

p5 – Activitats d'estiu organitzades per la Delegació de Joves

p6 i p7 – Una conversió relacionada amb el Sant Crist d'Igualada

Avui Jornada Diocesana per Ruanda

Avui diumenge 8 de juliol la nostra diòcesi de Vic celebra la campanya per ajudar Ruanda.

Aquest any ens han arribat dos projectes nous d'aquell país.

A la diòcesi de Kigali, a la parròquia de Ruli, ens demanen ajut per a rehabilitar l'edifici de pastoral.

A la diòcesi de Ruhengeri ens demanen ajut per a poder evangelitzar els joves i poder formar-los amb un projecte que en diuen «*projet d'assistance et de formation des jeunes et enfants à les valeurs humaines et chrétiennes par les médias clubs*».

També ajudem com ja fa alguns anys la parròquia de Muhondo perquè puguin escolaritzar els nens amb menys

recursos. Apadrinem un noi o noia perquè pugui anar a l'escola. A la nostra diòcesi diverses persones col·laboren en aquest projecte amb 40 euros anuals.

Enguany també ens ha arribat un projecte de la Delegació de Joves del bisbat perquè, segurament de cara a l'any vinent, es pugui dur a terme per part dels joves una «experiència missionera».

Aquest dia és un dia per a pensar en els germans de Ruanda i unir-nos a ells en la pregària i fer que aquest vincle d'unió que existeix d'ajudar-nos mútuament continuï donant fruits, tant a nivell econòmic, com pastoral, com espiritual.

«Els profetes només són mal rebuts en el seu poble»

Diumenge XIV durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia d'Ezequiel

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: "Això diu el Senyor Déu", perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

(2,2-5)

Salm responsorial

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, estem saturats de menyspreu. La nostra ànima n'està ben saturada, dels escarnis dels altius, del menyspreu dels insolents.

(Salm 122)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder resalta més com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort.

(12,7-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte començà a ensenyar a la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només

són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva.» I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

(6,1-6)

«Estic content de gloriar-me en les meves febleses; gràcies a elles tinc dintre meu la força de Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble és quan sóc realment fort»

Familiars i familiaritzats amb Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Tot porta a pensar que el rebuig de Jesús al seu poble de Natzaret va tenir molt ressò. La prova és que aquest relat surt en els tres evangelis sinòptics, cosa que apunta a un gran ressò entre els primers cristians. Segons Marc, Jesús arriba a Natzaret amb fama de profeta, curador i mestre amb una colla de deixebles. Entra a la sinagoga en un dissabte i comença a ensenyar. Els seus veïns i familiars ni tan sols l'escolten. Entre ells neixen tota mena de preguntes. Coneixen Jesús des de nen: és un veí més. On ha après aquest missatge sorprenent del regne de Déu? De qui ha rebut aquesta força per a curar? Saben tant d'ell que no els queda ni marge per a avaluar el seu missatge. I a més, tal com ho comenta el teòleg Pagola, «acollir-lo com a profeta significa estar disposats a escoltar el missatge que els dirigeix en nom de Déu. I això pot portar-los problemes. Ells tenen la seva sinagoga, els seus llibres sagrats i les seves tradicions. Viuen amb pau la seva religió. La presència profètica de Jesús pot trencar la tranquil·litat del llogaret».

Quelcom semblant ens pot passar si encara no ens ha passat. Estem tan acostumats amb Jesús i el seu missatge que correm el risc de quedar-ne vacunats. És a dir, n'hem sentit a parlar tant, des de petits, que el seu nom corre el risc de no transmetre'ns cap sensació. Hem escoltat tant els evangelis que la seva proclamació es limita a alimentar-ne la memorització i recitació interior. Necessitem obrir-nos cada dia a Jesús, com un primer trobament. Com passa en la parella, ens cal un esforç perquè l'amor que vàrem sentir en acollir-lo no es transformi amb el temps en una rutina mecànica.

La imatge

Natzaret, el poblet on Jesús havia crescut i d'on havia marxat per proclamar el Regne de Déu. Jesús anava acomplint la seva missió; els conveïns es fixaven més en qui era que no pas en què anunciava.

La primera condició per a acollir un missatge que renova es rebre'l gratuïtament: més el què que el qui. És útil tant per a les trobades amb els altres com per a l'escolta de la Paraula.

Jesús ensenyant a la sinagoga de Natzaret (1350)

Lit. hores: Setmana II

9 dilluns

—Santa Verònica Guiliana, verge (†1727)
—Santa Anatòlia, màrtir
—Sant Agustí Zhao Rong, prevere, i companys, màrtirs (†1815)
Osees 2,14.15b-16.19-20 / Salm 144 / Mateu 9,18-26

10 dimarts

—Sant Cristòfor, màrtir (s.III)
—Santa Amàlia, verge (†690)
Osees 8,4-7.11-13 / Salm 113 / Mateu 9,32-38

11 dimecres

—Sant Benet, abat (480-547)
—Santa Olga, reina (879-969)
Proverbis 2,1-9 / Salm 33 / Mateu 19,27-29

12 dijous

—Sant Joan Gualbert, abat (†999-1073)
Osees 11,1b.3-4.8c-9 / Salm 79 / Mateu 10,7-15

13 divendres

—Sant Enric, laic (972-1024)
Osees 14,2-10 / Salm 50 / Mateu 10,16-23

14 dissabte

—Sant Camil de Lelis, prevere (1550-1614)
Isaïes 6,1-8 / Salm 92 / Mateu 10,24-33

15 diumenge XV de durant l'any / Cicle B

—Sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'Església (†1274)
—Santa Angelina (1377-1435)
Amós 7,12-15 / Salm 84 / Efesis 1.3-14. / Marc 6,7-13

Tots els tresors d'Armènia en el pròxim pelegrinatge diocesà

Del 13 al 20 de novembre. Inscripcions fins a final de mes. Inclou una escala amb una visita a Varsòvia

Armènia, el primer estat a proclamar el cristianisme com a religió oficial a inicis del segle IV, és un veritable museu a l'aire lliure, tant per les meravelles creades naturals com pels seus tresors arquitectònics. Aquest circuit us pot apropar als monuments més notables, gran part d'ells Patrimoni de la Humanitat.

La ruta per Armènia

La visita inclou una escala a Varsòvia (Polònia), per conèixer el seu centre històric. A la capital d'Armènia es visitarà panoràmicament la ciutat, el Memorial del Genocidi i la catedral de Sant Gregori.

Hi haurà una jornada dedicada a conèixer un dels llocs amb més concentració de creus-pedra d'Armènia, el llac Sevan, l'església de la península i el monestir de Goshavank. Visita a Erevan de llocs tan emblemàtics com el Matenadaran, o Institut Mashtots d'investigacions sobre els manuscrits antics.

També es visitarà la catedral d'Echmiadzin, la catedral més antiga del món (301-303, reconstruïda posteriorment en el 480), i la residència oficial del Patriarcat (Katolhikós) de l'església armènia. Assistirem a part de l'ofici litúrgic armeni de la santa missa del siumenge. Visitarem les ru-

nes del temple Zvartnots. Ja a Erevan ens dirigirem cap al Museu Nacional d'Història.

També es coneixerà el monestir de la Santa Llança, Gueghardavank, ubicat a la vall del riu Azat, monestir que ha estat declarat Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. Segons la tradició, els apòstols St. Judes Tadeu i St. Bartomeu van portar a aquest indret la llança que va ferir a Jesús en el moment de la crucifixió. Visitarem el temple pagà de Garni; va ser construït en el segle I dC en un rocós promontori. Dinar en un restaurant, mentre assistim a una demostració de cuina tradicional amb la fabricació del pa armeni (*lavash*). Tornarem cap a Erevan i tindrem temps per a visitar la fàbrica de conyac.

Dades del viatge

El viatge se celebrarà del 13 i 20 de novembre.

El preu aproximat és de 1.500 euros i inclou: avió + bus + guia + pensió completa amb aigua i vi + allotjament en hotel de 4* + totes les visites + assegurança + trasllats a l'aeroport. Hi haurà sortides en autobús des de Ripoll, Vic, Manresa i Igualada.

El temps límit per a realitzar l'inscripció acaba el 30 de juliol a Ruth Travel. Informació i reserves al mail info@ruthtravel.es o al telèfon 934 673 244.

Viu l'estiu 2018 amb la Delegació de Joves!

Redacció

Us proposem les activitats organitzades des de la Delegació de Joves per a aquest estiu, per tal d'anar planificant una agenda que es preveu ben intensa. Comencem:

14 de juliol: Concert de «Canta la teva fe» a Viladordis. Des de la Delegació de Joves us recomanem aquest concert organitzat per la parròquia de Viladordis, en el context del 5è Cicle de Concerts. El grup «Canta la teva fe» (Tarragona) ha compost els últims himnes de l'Aplec de l'Esperit i té una nombrosa discografia de música cristiana. Un concert molt recomanable! Tindrà lloc a la plaça del Santuari de la Salut (Viladordis) a les 21 h.

14 d'agost: Un far en la nit. La nit del 14 al 15 d'agost ens trobarem al santuari de Puig-agut per viure una vetlla jove d'adoració, amb cants i un ambient de pregària únic. Hi haurà intendència i possibilitat d'acampar.

Del 23 al 27 d'agost: Voluntariat i experiència missionera a la diòcesi. Com a novetat d'enguany, tindrem la possibilitat de viure uns dies ben intensos al Montseny. Per una banda, tindrem la possibilitat de servir amb un voluntariat els infants del Cottolengo a la seva casa del Brull. I, per l'altra, ens posarem a disposició de la parròquia de Viladrau per

ajudar en l'evangelització. Finalment també ens animarem a pujar al Matagalls.

Trobareu més informació de totes les activitats a la pàgina web de la delegació www.jbvic.com, i també trucant al 656 366 337 o enviant un correu a joves@bisbatvic.com. Reserveu les dates a la vostra agenda i animeu-vos a experimentar un estiu ben viu!

Programa del Curset d'Estiu

Dimarts 10

10:00 Pregària
10:30 Presentació del curs
11:00 Conversió pastoral, «santa insatisfacció»
12:00 Pausa
12:30 Mapa de la conversió pastoral, etapa zero. Gestió del canvi: implicacions mentals i emocionals
14:00 Dinar
16:00 Sentir el pes de l'etapa zero
17:00 Comiat

Dimecres 11

10:00 Pregària
10:30 Missió i visió diocesana: tasca compartida
12:00 Pausa
12:30 Dinàmica orant: visualització d'una diòcesi missionera
14:00 Dinar
16:00 Contextualitzar l'etapa del primer anunci-discipulat
17:00 Comiat

Dijous 13

10:00 Pregària
10:30 Conversió pastoral vs conversió personal
11:30 Pausa
12:00 Discerniment orant: necessitats i obstacles
13:00 Eucaristia
14:00 Dinar

Per inscripcions: registre@bisbatvic.com i 938832555

El misteri de Daniel Alcaide Piferrer: revolució, exili i conversió (I)

Francesc Xavier Bisbal i Talló, prev.

Daniel Alcaide Piferrer va veure la llum d'aquest món abans d'acabar el segle XIX, concretament el 26 d'agost de 1896 a Mataró. La seva era una família desestructurada.

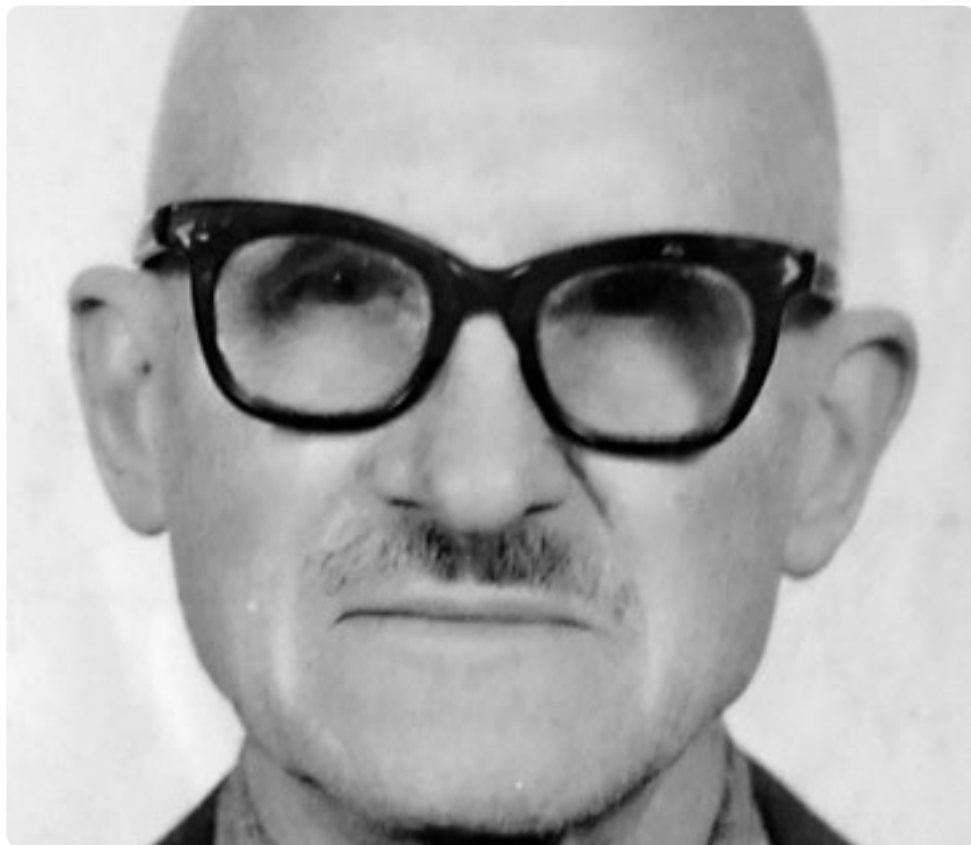
Agent de la CNT

El jove Daniel obtingué els seus estudis de contramestre tèxtil a Barcelona. Era un estudiant brillant. Des de molt primerenca edat despuntarien alguns trets de la seva trajectòria, ideologia i caràcter. El més destacat, sens dubte, la seva unió a la causa anarcosindicalista i al seu ideal revolucionari; a'afilià a la CNT, on desenvoluparia una gran activitat sindical i política fins al final de la guerra civil.

Però també destacaria amb una clara capacitat intel·lectual i d'afecció a l'estudi multidisciplinari, les pràctiques naturistes i vegetarianes i així mateix una activitat pictòrica que conservaria fins a la mort. De caràcter molt fort però d'aspecte fràgil, patia de coartació de l'aorta, malaltia que transmetria a tots els seus fills.

A la pensió barcelonina on vivia coneixeria la seva primera companya, Cèlia Abril, sis anys més gran, també simpatitzant anarquista, amb qui en unió lliure tindria dos fills, Manuel i Darwina (que posteriorment es canviaria el nom per Balbina). A vint-i-sis anys publicaria un opuscle, *La solidaridad y el espíritu revolucionario en el hombre moderno*, editat a Tarragona l'any 1922.

En algun moment de finals dels anys vint, Alcaide arriba a Igualada

per treballar en la indústria tèxtil.

El seu pensament ateu i anticlerical

Coneixem el seu pensament a través de la II època de *El Sembrador*, publicació anarcosindicalista igualadina.

Una de les claus del seu pensament és sens dubte, com els seus companys, l'anticlericalisme, però també, de forma clara, l'ateisme. Pel setembre de 1930 Alcaide escriu: «Lourdes, el Vaticano, la Meca... Cristo, Buda, Mahoma, Siva, no son más que tradiciones perniciosas para la Justicia y la evolución del hombre. La invención Dios, la abstracción Dios, es el símbolo de la opresión de unos a otros hombres.»

En 1932 es constitueix a Igualada la

Asociación Librepensadora, de caràcter ateu i anticlerical. En la seva trobada inaugural, Daniel Alcaide fa una forta crítica al clergat, que defineix com una professió més per a guanyar-se la vida i incompatible amb la veritat, i per això la seva necessitat històrica de perseguir els impugnadors: recorda els casos de Servet i Galileu, «desvirtuadors del mite Déu», en les seves pròpies paraules. Acaba el seu discurs recomanant al poble que no eduqui els seus fills en els convents, «pel seu propi bé i en benefici del lliure criteri».

La revolució i la desaparició del Sant Crist d'Igualada

Entrem en el període revolucionari, a partir de juliol de 1936. Daniel Al-

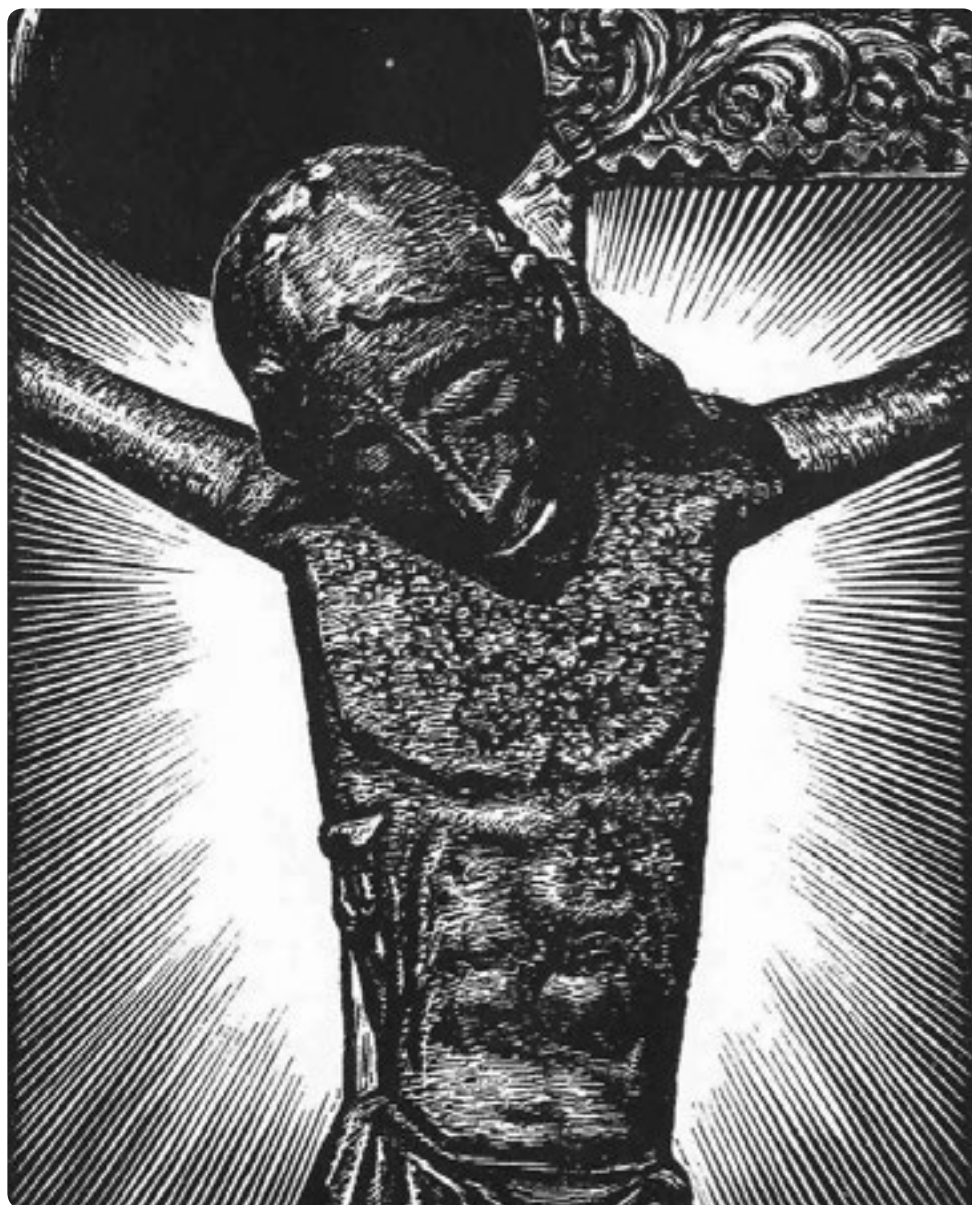
caide Piferrer no forma part del comitè revolucionari local, però és un dels seus principals delegats, anant armat. Fou un dels encarregats de canviar l'estructura de l'Hospital d'Igualada.

A partir de juliol de 1936, a Igualada s'ocupen i es destrueixen moltes esglésies. Es fan esforços per salvar el patrimoni religiós de la ciutat; tanmateix la imatge miraculosa del Sant Crist d'Igualada, icona de la pietat local, després de diverses vicissituds cau en mans dels revolucionaris.

Un intent de salvar el patrimoni de la fúria iconoclasta és el d'Amadeu Riba «del Goya», artista local al qual es deu que es poguessin salvar les imatges del retaule barroc de Santa Maria. Segons va declarar a principis dels anys vuitanta a la premsa local, ho va intentar també, sense èxit, amb la imatge del Sant Crist, que tot fa indicar que fou cremada a la seu del POUM (col·legi de la Divina Pastora).

El seu interlocutor era Daniel Alcaide Piferrer, que li digué una frase lapidària: «Cal destruir la imatge del Sant Crist. Si mai tornaven, no podran dir que ha fet un miracle.»

A finals de 1936, la Conselleria d'Economia de la Generalitat decreta la col·lectivització d'indústries i comerços per impulsar un nou règim obrer a Catalunya. És la revolució. Ahora es nomenen uns delegats de la conselleria a cada regió econòmica de Catalunya que tenen la labor de fomentar el desenvolupament de les activitats econòmiques i de vigilar que es compleixin les disposicions de la Generalitat per a l'establiment del nou règim. El delegat de la Conselleria d'Economia de la regió VII, la de la

Catalunya Central, amb seu a Manresa, és Daniel Alcaide.

Estem segurs que aquesta tasca li va absorbir moltes energies i, segons Ferrer Farriol, patriarca de l'anarquisme igualadí, «el seu dinamisme fou apreciat».

Camí de l'exili

El final de la guerra va tenir conseqüències tràgiques. En un bombardeig la Cèlia baixa a un refugi antiaeri, ensopega baixant les escales i la multitud li passa pel damunt. Fou la seva mort.

Els seus fills queden a Barcelona. Alcaide fugí a França i el juliol de 1939,

a bord del vaixell *Mexique*, juntament amb 2.200 exiliats espanyols, arriba a Mèxic sense absolutament res: un viatge penós. Ni roba interior per a canviar-se, em confia la seva filla. Un nou continent, una nova vida. Cremà les naus. No tornaria a veure mai més la seva mare i tardaria prop de quaranta anys a retrobar-se amb la seva filla Balbina. Tampoc no retornaria mai més a Catalunya.

Una cosa també li quedà sempre en la consciència de la seva època d'agent revolucionari: no va matar mai cap persona.

(Continuarà)

La carretera i altres coses...

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el temps d'estiu les carreteres van més plenes. A més dels qui es traslladen per motius de treball o de necessitats personals o familiars, s'han de comptar els qui viatgen per motius de turisme i vacances, molts dels quals són d'altres països i ens visiten per gaudir d'un temps de descans. La carretera pren, així, relleu en les nostres vides i de les persones que estimem.

A l'entorn de la festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors, tenim la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit. Des de les delegacions de l'Apostolat del Trànsit se'ns recorda la responsabilitat que tenim tots en la conducció. La carretera la compartim amb els altres. La crida a ser ben curosos en la conducció i no posar en perill la vida del qui condueix i els qui comparteixen amb ell el vehicle, així com la vida dels qui són en la mateixa carretera, no és pas una crida sense importància. Els temes de la velocitat apropiada, el respecte als senyals, el descans necessari, no combinar mai alcohol o drogues amb la conducció, estar atents als altres, la pressa com a mala consellera... i altres coses, les hem de recordar i no abaixar mai la guàrdia. Ens hi va el respecte al manament de Déu: «No mataràs.»

Tot i que no vull prendre cap protagonisme a sant Cristòfol –del qual penso que sóc bon amic–, voldria també promoure juntament amb ell la devoció a l'arcàngel sant Rafael, que té amb el tema dels viatges una mà especial. Us convido a llegir el llibre bíblic de Tobit, en el qual apareix com Rafael, nom que significa «medicina de Déu», fou company de camí de Tobies, fill de Tobit, en la recerca del que el seu pare, cec, li havia encomanat. Fou tan bona la companyia de Rafael que no solament va aconseguir la fita encomanada sinó que, a més, va trobar esposa i va poder, amb les indicacions de l'arcàngel, guarir la cegue-

Mosaic al Mirasol d'Igualada

sa del seu pare. Encomanar-nos als sants en els nostres viatges, siguin curts o llargs, sempre és bo. Els sants són companys nostres de camí. I la providència de Déu es manifesta també en el seu ajut, a fi que siguem deslliurats de tot perill corporal o espiritual.

Quan som a la carretera, quan som de viatge, no hem d'oblidar la nostra condició de fills de Déu i germans de tots els homes. La germanor, el respecte als altres, sempre ens han d'acompanyar. El temps dedicat a Déu no hi pot mancar: la pregària, la missa dominical. El cor sempre és de Déu. D'això no en fem mai vacances!

